

Finansministeren (Estrup): Jeg har adskillig Grund til at tro, at Noget af det, jeg fremsførte i Lørdags, er blevet dels ikke forstået, dels misforstået. Grunden dertil maa jo sandsynligvis være den, at jeg ikke har været heldig i at udtrykke mig tydelig, eller ogsaa den, at jeg har forudsat, at det ærede Things Medlemmer vare mere fortrolige med Udgangspunkterne for de Betragtninger, jeg fremsatte, end jeg havde Ret til at antage. Jeg vil derfor i Dag, før Forhandlingerne gaa videre, tillade mig at supplere mine Udtalelser i Lørdags og det, som jeg haaber, saaledes, at der ikke skal blive nogen Tvivl tilbage om min Stilling overfor det paagældende Spørgsmaal, eller, som jeg tillige haaber, nogen Uoverensstemmelse mellem det ærede Thing og mig i saa Henseende. Jeg skal da først bemærke, at det foreliggende Forslag om Anlæg af en Frihavn ved Kjøbenhavn jo i Virkeligheden omfatter tre forskjellige Anlæg, Anlæg, der i Virkeligheden kunde være territorialt adskilte, men som man har anset det for hensigtsmæssigt at samle paa eet Sted. Der er altsaa ikke nogen Nødvendighed herfor, men man har anset det for hensigtsmæssigt. Det første af disse Anlæg er, hvad man nu kalder Handelshavnen — i det gamle Lovsprog vilde det være blevet kaldt en Fridof ved Kjøbenhavn. Det er jo i Virkeligheden et Frilager i det Store, liggende ved dybt Vand og med alle de Hjælpebidler, der kunne staves til hurtig Losning, Ladning, Omladning, bekvem Dplægning o. s. v. Med Hensyn til Behandlingen af de Varer, der komme ind i Frihavnen og gaa ud af den, er der selvfølgelig ikke nogen Tvivl mulig om, at Varerne gaa ind uden Toldbestyrrelsen og Toldbehandling, at de gaa ud til Udlandet uden Toldbehandling, og at de, forsaavidt de gaa ind paa vort Toldgebet, blive at fortolde som udenlandske Varer. Derom antager jeg ikke, at der kan være Stygge af Tvivl. Det andet af disse Anlæg — jeg tager dem i den Rækkefølge, hvori de efter Planen ligge fra Syd mod Nord — er Dampfærgen med de tilhørende Spor, men det staar jo i en ganske tilfældig Forbindelse med Frihavnen, og jeg kan heller ikke se, at det, at Dampfærganlægget er henlagt paa Frihavns-territoriet, vil frembyde nogen som helst Vanskelighed, at der vil opstaa vanskelige Spørgsmaal med Hensyn til Toldbehandlingen paa Grund deraf. Tilbage staar altsaa det tredje Anlæg, det, som i Lovforslaget kaldes den industrielle Frihavn, Havnen med det betydelige omliggende Terrain, beregnet paa Anlæg af Fabrikker og deslige. Her er det, at de

Lørdags, udelukkende opstaa. Meningen med at tilvejebringe et saadant Friproduktions-territorium er jo selvfølgelig den, at man derigjennem mener at gjøre det lettere for den danske Produktion at optage Konkurrencen paa Verdensmarkedet uden for Danmark med andre producerende Lande, idet de Varer, der frembringes paa dette Friterritorium, jo vilde være forarbejdede med toldfrie Raastoffer og toldfrie Hjælpebidler, Fabrikkanterne vilde have den betydelige Lettelse at ligge umiddelbart ved dybt Vand o. s. v., og muligvis jo tillige kunne have den Lettelse, at deres Arbeidskraft er billigere, fordi Arbejderne leve af toldfrie Levnedsmidler. At Varerne fra Udlandet ville gaa ind i denne Del af Frihavnen uden Toldbehandling, er en selvfølge, og ligeledes er det en selvfølge, at de tilvirkede, de producerede Varer ville gaa ud til Udlandet uden Toldbestyrrelsen og uden nogen som helst Toldbehandling. Saa langt antager jeg, at man fra alle Sider er enig. Tilbage staar altsaa kun dette One, om og under hvilke Vilkaar Varer, der ere producerede paa Friterritoriet, skulle kunne gaa ind paa dansk Toldterritorium; det er det eneste Spørgsmaal, der staar tilbage, og det er dette Forhold, som efter min Mening nødvendig vil betinge Forandringer i de bestaaende Love. Nu er jeg naaet til det Punkt, hvor jeg begyndte i Lørdags, og jeg skal nu yderligere sige et Par Bemærkninger til, hvad jeg da fremsførte. Jeg tror nok, at turde antage, at den almindelige Forestilling har været den, at Varer, der vare producerede i Friproduktionsterritoriet og derfra gik ind paa dansk Toldgebet, ved Indgangen paa dansk Toldgebet kun havde at betale Told, som om de vare fremmede Varer, og at dermed var Sagen særbdig. Det er efter min Mening en Bilsfarelse, at noget Saadant vil kunne tilstedes. For det første maa det jo erindres, at den Told, som nu svares af udenlandske Varer, undertiden er lig Nul, medens der for de samme Varer, naar de tilvirktes herhjemme, maa betales Told enten af Raastoffer eller af Hjælpebidler til Produktionen, og det er altsaa ganske indlysende, at dersom de kunde gaa ind fra Friproduktionsterritoriet paa dansk Toldgebet, uden at svare Andet, end den nuværende danske Told, der er lig Nul, vilde det være en absolut Præmie, et Fortrin for dem, fremfor de Varer, der tilvirktes nu paa Toldgebet i lignende Fabrikker; jeg understreger netop dette „nu“ — saaledes som vor Lovgivning er nu. For at gjøre dette tydeligere, skal jeg tillade mig at nævne nogle Exempler. En Kunstgjødningsfabrik, anlagt paa Friproduktions-territoriet, vilde kunne producere sin Kunst-